

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.577 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat V. LURQUIN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 augustus 1997 het Rijk binnen en diende op 19 augustus 1997 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Rionegro en heeft u de Colombiaanse nationaliteit. Na de scheiding van uw ouders zou u bij uw grootmoeder in Rionegro zijn gaan wonen. Hier zouden nog een twaalfstal andere familieleden hebben gewoond, waaronder uw neven Oscar en Ontoniel. In 1992 zou uw neef Oscar in de buurt van uw huis zijn vermoord. Achteraf zou u hebben vernomen dat uw twee neven betrokken waren bij het drugskartel van Medellin, maar u zou niks weten over hun*

activiteiten. Na de dood van Oscar zouden uw familieleden verschillende bedreigingen hebben gekregen, daar zij ook werden verdacht van betrokkenheid bij deze zaak. Vele familieleden zouden naar elders in Colombia zijn verhuisd en u zou uit veiligheidsoverwegingen naar Medellin zijn gegaan. Uw neef Ontoniel zou nadien door de politie zijn opgepakt en u vermoedt dat hij nog steeds in de gevangenis zit opgesloten. Na zijn arrestatie zou de situatie voor uw familie veel kalmer zijn geworden en zouden ze geen echte problemen meer hebben gekend. Omdat uw familie de algemene situatie in Colombia te onveilig achtte voor jongeren zoals u, zouden ze u naar het buitenland hebben gezonden. Op 14/08/1997 verliet u Colombia en via Duitsland reisde u naar België, alwaar u op 19/08/1997 asiel aanvraagde. U zou heden nog contact hebben met uw familieleden in Colombia. Uw vader zou nog steeds in Rionegro wonen en zou er naast de algemene onveiligheidssituatie in de regio geen specifieke problemen kennen. Ook uw andere familieleden, onder meer in Medellin, zouden het goed stellen en geen specifieke problemen ervaren. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kiezerskaart voor”.

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster leidt haar middel af uit de schending van de Vluchtelingconventie van 1951 te Genève ondertekend, de wet van 15 december 1980, meer bepaald artikels 48/3 en 48/4, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en tenslotte de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan niet overtuigen ook al wijst verzoekster er terecht op de in casu een abnormaal lange tijd verstreken is tussen de asielaanvraag in 1997 en de uitnodiging tot een gesprek in 2006. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Verzoekster toont niet aan in welke zin ze benadeeld zou zijn door deze lange duur van de asielprocedure te meer nu ze ter terechtzitting stelt dat ze een naturalisatie-aanvraag heeft kunnen indienen op basis van haar lange verblijf in België. Overigens genereert de in casu lange procedureuur op zich geen rechten voortvloeiende uit de Conventie van Genève.
- 3.1. Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat ze inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uitoefent van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Verzoekster roept een schending in van de motiveringsplicht waar de bestreden beslissing stelt dat *“Gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw verklaringen geen geloof [kan] worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel”,* omdat het CGVS dienaangaande *“het onmogelijk maakt voor de verzoekster dit deel van de beslissing te begrijpen en als gevolg te betwisten”*.
- 4.1. Verweerder geeft toe dat de vermelding van het bedrieglijk karakter *“niet meer [is] dan een materiële vergissing”,* maar dat deze *“de correctheid van de beslissing niet aantast”*.
- 4.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling.

5. Verzoekster is legaal uit Colombia vertrokken met een paspoort uitgereikt te Medellin in 1995 dat op de luchthaven van Frankfurt werd gestolen. Ze heeft nooit gesteld vervolgd te zijn door haar autoriteiten. Verzoekster verklaart thans geen vrees meer te hebben inzake de oorspronkelijke voorgehouden problemen met het drugskartel in Medellin. Haar familie, haar vader in Rionegro en haar familie in Medellin stellen het goed.
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
7. Verzoekster vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing maar duidt niet aan welke elementen ontbreken of welke feiten niet onderzocht werden zodat de Raad niet tot een conclusie kan komen.
8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

9. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 9.1. Verzoekster *“wenst op te merken dat het geweld niet alleen op het platteland plaats vindt maar dat er ook sprake kan zijn van geweld in stedelijke zones, zoals Medellin waar zij een paar jaar heeft geleefd na Rionegro te hebben ontvlucht. Hoewel dit stedelijke geweld meer gekenmerkt is door gemeenrechtelijk geweld dient te worden opgemerkt dat dit geweld niet zonder link is met de gewapende conflict”* en verwijst naar een verslag van ‘International Crisis Group’ van mei 2007 om aan te tonen dat er *“naast de criminele groeperingen, er ook nieuwe gewapende groeperingen in Medellin bestaan”*. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Colombia problemen te

ervaren omdat ze als “rijker” beschouwd zal worden daar ze uit het buitenland komt. (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

- 9.2. Uit de Cedoca-informatie in het administratief dossier blijkt duidelijk dat er in de steden ook sprake is van geweld, maar dat deze beperkt gericht is tot burgers met een bepaald profiel, onder meer, mensenrechtenactivisten, journalisten en lokale politici. (zie antwoorddocument Cedoca, p.9) Verzoekster toont niet aan dat zij aan een dergelijk risicovol profiel beantwoordt. Het feit dat bij terugkeer naar Colombia de perceptie zou ontstaan dat ze “rijker” is en dat ze hierdoor het risico zou lopen slachtoffer te worden van criminele feiten berust uitsluitend op hypothetische beweringen van verzoekster en gaat voorbij aan de vele duizenden Colombiaanse economische migranten in Noord-Amerika en Europa. Bovendien blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat de algemene situatie in Medellin geen problemen heeft opgeleverd voor haar achtergebleven familie. Dit beantwoordt overigens aan de bevindingen van Cedoca. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat ze desgevallend geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten. In het licht van het bestaan van een binnenlands vluchtalternatief in hoofde van verzoekster maakt zij niet aannemelijk dat er een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet voorhanden is.
10. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.